

Boží srdce pro náš kraj

Petr Šimmer, Litvínov

Proslov na Konferenci smíření Čechů a Němců v Ústí nad Labem 19.5.2007

Drazí přátelé, bratři a sestry, máme-li si odpovědět na otázku, jaké je Boží srdce pro náš kraj, musíme se nejdříve podívat do Božího slova, kde vyhledáme obecnou odpověď na skutečnost, jaké je Boží srdce principiálně.

Jaké je Boží srdce ?

Hned v úvodu tvrdím, že Boží srdce **chce žehnat** všem jednotlivcům i národům, ale **je také spravedlivé a nezapomíná na přikryté křivdy**, které tomu žehnání brání. Jako příklad si dejme jedno biblické drama, které je popsáno ve Starém Zákoně (1Moj.25:22-33, 1Moj.32:23-33, 1Moj.33:1-11, 1Moj.36:6-8): jde o drama smíření dvou krevních bratrů Jákoba a Ezaua.

Jak se v následném dramatu ukazuje Boží srdce?

- a) Byl to Bůh Otec, který Jákoba vypudil z města Cháran, aby se vrátil do rodného místa. 1Moj. 32:10: *Dále Jákob řekl: Bože mého otce Abrahama a Bože mého otce Izáka, Hospodine, tys mi pravil: „Navrať se do své země a do svého rodiště a já se postarám, aby se ti dobře vedlo.“* Byl to tedy Bůh, který chtěl, aby se Jákob setkal s Ezauem, svým bratrem.
- b) **Byl to Bůh, který chtěl, aby se Jákobovi a jeho rodu dobře vedlo, ale měl k tomu podmínku smíření s jeho bratrem.**
- c) Byl to Bůh, který se postaral o velmi neklidnou noc Jákoba, krátce před setkáním s Ezauem. Usvědčoval a oživil Jákobovi jeho zranění a viny, zaprášené již přes dvacet let a přesto živé: Oba bratři se strkali již v lůně své matky. Od okamžiku, kdy vyšli na svět, na sebe jen naráželi. Ezau využíval své síly a výkonnosti, ale také slabosti svého otce k tomu, aby odstrkával Jákoba. Tak jak předzvěděl Hospodin, oba bratři byli velmi odlišní. Jákob byl zbožný a vyhledával duchovní dědictví dané Abrahamovi. Ezau se chtěl jen bavit a dělal věci, které Hospodina jen dráždily. Jákob byl tak trápen skutečností, že prvorozený pohrdá svým posláním a proto, když přichází nečekaná příležitost, hned ji využívá k získání prvorozenství na svou stranu. Zdá se, že nejde o hřích. Legálně – obchodně získal přísahu svého bratra. Otcovo požehnání tedy měl získat Jákob, ale otcova láska k Ezauovi je silnější než právo a tak si Jákob za podpory matky Istí získává požehnání, které patří prvorozenému. Důsledkem je již otevřená nenávist Ezaua. Chce zabít Jákoba místo aby uznal, že o vše přišel svým odpadlictvím od Hospodina. Naopak Jákob musí opustit milovaný domov. Jákob tuto bezesnou noc zápasí se svým svědomím. Hájí své právo a zaslíbení Hospodina dané Abrahamovi, právo o zachování Božího zaslíbení dané jemu, připomínají se mu také zranění od Ezaua, ztráta rodičů, ale také, že i on svého otce a bratra oklamal. Všechno se v něm pere.

V zápase s Hospodinem proto dochází:

- k odpuštění Ezauovi, který jej nenáviděl, aniž by přitom očekával, že se Ezau sám pokorí. Odpustil mu, že jej od milovaného otce odděloval, že musel snášet bolest, když viděl, jak se trápí rodiče z Ezauových nevěst. Dá se předpokládat, že Ezau dával najevo Jákobovi pohrdání z důvodu, že místo aby pracoval na poli, byl „mužem ve stanech,“ tj. šlo mu o společenství s Hospodinem a rodové obecenství.
- k rozhodnutí požádat Ezaua o odpuštění a vyrovnat svůj dluh vůči němu, neboť jej Istí obral o otcovo požehnání, i když defakto již patřilo jemu. Použil hříšný způsob. Měl s otcem o právu komunikovat a důvěřovat Hospodinu.

- bojovně připomíná Hospodinova zaslíbení. Kvůli nim se rozhodl vrátit do rodné země. Zřejmě zápasí i s otázkou: Proč to musí jít cestou takového ohrožení života celé jeho rodiny?

- d) Byl to Hospodin, který Jákobovi odpustil. Jákob prožil smíření s Hospodinem. Hospodinu se líbil Jákobův zápas, když se Jej držel a nechtěl pustit, dokud mu nepožehnal. Tak s odpuštěním přijal i pokoj do srdce. Hospodin Jákobův postoj ohodnotil a dal mu nové jméno. Znamením smíření Jákoba s Hospodinem bylo nové jméno, které mu vtisklo nový charakter. Již ne Jákob = Úskočný, ale Izrael = Zápasí Bůh.
- e) Byl to Hospodin, kdo byl věrný ve svém slibu a šel s kulhajícím Jákobem vstříc pomstichtivému Ezauovi. Již se Jákob neskrývá za svou rodinu a čeleď a ustrašeně nevyhlíží na zlobu Ezau. Jákob jde první, aby pokud má položit život, tak ať zemře on a ne jeho rod. Jákob se před svým bratrem 7x poklonil až k zemi (33:3). Jákob již nebojuje s protější stranou ve svém nitru. Je to sám Hospodin, který jedná se srdcem Ezaua. Bratři se smířili. Jákob vyrovnal svůj dluh.
- f) Byl to Hospodin, kdo dal Jákobovi autoritu rozhodovat tak, aby se nestal v ničem závislým na Ezauovi, který byl početně a vojensky zdatnější a v dané zemi vlivnější. Byl to Hospodin, kdo tak naplnil, že se Jákobovi dobře žilo v zemi, v níž sídlil. Dokonce i Ezau s celým svým rodem odešel z kenanské země, kde nabyl velkého majetku. Odešel do seírské země. Odešel pryč od svého bratra Jákoba, aby z důsledku oboustranného rozrostlého hospodářství nedocházelo k vzájemným sporům (1Moj.36:6-8). Tak byl zajištěn klid v zemi, v níž Jákob pobýval.

g) Závěr: nástrojem ke smíření v lidské či etnické rovině může být jen ten, kdo sám s Hospodinem prožil smíření

Odhlédneme nyní od Jákoba, přeskočíme téměř dva tisíce let a zaposloucháme se do kázání apoštola Pavla, abychom si ukázali, že stejný princip je i v Ježíšově a i apoštolském učení (2Kor.5:17-21): *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle všechno je nové. To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy: Na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.*

Proměnu člověka se starým sobeckým a zlým myšlením dokáže jen sám Hospodin. Tato změna vzniká na základě smíření s Hospodinem a důsledkem je, že takový člověk se stává nástrojem ke smíření s lidmi, jimž jeho sobecké postoje ublížily. Jsme tedy posly Kristovými a naše ústa nyní slouží k smíření: proto nyní voláme: dejme se smířit s Bohem. Naše volání má svou autoritu jen v Božím Synu, který nás smířil s Bohem Otcem proto, když zcela nevinný, byl Bohem ztotožněn s hříchem, který jsme na něj položili my. Bůh jej jako hřích odsoudil a nám daroval spravedlnost. Toto je Boží srdce: nejprve na svého Syna položil viny všech lidí. Tedy i viny našich otců v tomto kraji. Bůh usmířil svět se sebou v Kristu a nepočítal lidem jejich provinění. Ve výroku: „...když smířoval svět se sebou...” je řečeno, že Kristus = Boží Syn skutečně zaplatil svou smrtí na kříži. Hospodin je ve své podstatě spravedlivý a nemohl jinak než tvrdě potrestat hřích, který ztělesnil jeho Syn Ježíš. To Bůh prožil tak velkou bolest, když smířoval svět se sebou skrze oběť svého Syna. Každý kdo tomu věří, je ospravedlněn a učiněn poslem této zvěsti.

Co je cílem Božího srdce v našem kraji ?

Cílem Božího srdce u Jákoba bylo, aby se mu dobře dařilo v zemi, v níž žil jeho otec Izák, ale předcházelo tomu smíření s Hospodinem.

Kéž by takových smířených lidí s Hospodinem bylo v našem kraji co nejvíce. Náš kraj je stále ještě poznamenán určitým prokletím. Příčinou je pošlapaná spravedlnost. Jak z toho vyjít?

Vzpomínám si, jak marxisté tvrdili, že změni prostředí a tím se změní i člověk. Ukázalo se, že jde o utopii. Bůh říká: změním srdce člověka a tím se změní i jeho okolí. Tehdy se změní morálně, hospodářsky a ekologicky celý náš kraj. Ano i nám, stejně jako Jákobovi, chce Hospodin požehnat slovy: „Aby se ti dobře vedlo ve tvé zemi.“ Nejde především o prosperitu našeho kraje, ale o morální změnu, tj. aby se snížila kriminalita, snížila se potratovost a úmrtnost, návykovost na drogy a jiné návykové látky, aby se navrátila spravedlnost – v našem kraji schází asi 50 soudců, aby neutíkali vzdělaní lidé, aby se navrátila úcta ke stáří či postiženým lidem, aby se navrátila poctivost v práci apod.

Hospodin má ve svém srdci místo pro náš kraj. Je usmířen smírčí obětí svého Syna a chce dát smíření našemu kraji a odvrátit všechno prokletí, které přišlo jako spravedlivý trest za náš hřích. Musíme být ale:

- 1) ochotni nechat se usvědčit ze své viny (a odpustit druhému bez nároku na jeho vyznání, pokud by nás to blokovalo k vyznání své vlastní viny před ním),
- 2) prožít a přijmout usmíření s Hospodinem,
- 3) ochotně vyznat své viny před druhou stranou již v Boží síle.

Jaký je náš hřích? My Češi jsme se nechali unést nespravedlivými emocemi vůči Sudetským Němcům, když byli deportováni z naší země, v podstatě ze svého území. Byli to ženy s dětmi a starci se stařenami. Vyhnali jsme je ze země, která jim patřila a jednali jsme s nimi až brutálně. Hospodin to ví a čeká, stejně jako čekal u Jákoba, až si dáme do pořádku svou vinu.

ZÁVĚR :

Je jasné, že nést tuto službu smíření může jen ten, kdo sám smíření s Hospodinem – živým jediným a pravým Bohem, prožil. Lidé nevěřící tomu asi těžko porozumí a nemůžeme to ani od nich žádat. Proto zde dnes stojí čeští křesťané, aby se „sedmkrát poklonili“ v pokoře svého srdce před těmi, jimž bylo ublíženo, dle příkladu Jákoba. Jsme připraveni to učinit před Němci, kteří zde dnes zástupně stojí za ty, jimž bylo ublíženo. Jsme připraveni jim žehnat a přijmout od nich také žehnání. Věříme, že tímto aktem otvíráme Hospodinovo srdce, které chce, aby se nám všem v této zemi dobře dařilo.

Modlitba za odpuštění a vylití Ducha milosti a pokání a praktické pokoření se před Němci.